

Roman

J.M. Coetzee

İsa'nın
Çocukluğu

Çeviri: BÜLENT O. DOĞAN

♥ can
çağdaş

J.M. COETZEE
İSA'NIN
ÇOCUKLUĞU

Can Çağdaş

İsa'nın Çocukluğu, J.M. Coetzee

İngilizce aslından çeviren: Bülent O. Doğan

The Childhood of Jesus

İlk (bu kitapta kaynak alınan) baskı: Random House, 2013

© 2013, J.M. Coetzee

© 2021, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Bu eserin Türkçe yayın hakları Peter Lampack Agency, Inc., 350 Fifth Avenue, Suite 5300, New York, NY 1018, USA aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Haziran 2021, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 3000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Cem Alpan

Editör: Su Akaydın

Düzeltili: Burçin Gönül

Mizanpaj: Atahan Sıralar

Dizi ve kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak uygulama: Bilal Sarıteke / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: Türkmenler Matbaacılık Reklam San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. No: 16-18

Topkapı, İstanbul

Sertifika No: 43087

ISBN 978-975-07-5134-9

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza, No: 9/25 Sarıyer/İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750751349

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

J.M. COETZEE

İSA'NIN
ÇOCUKLUĞU

ROMAN

İngilizce aslından çeviren

Bülent O. Doğan

♥can

J.M. Coetzee'nin Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Utanç, 2001

Petersburg'lu Usta, 2003

Romancının Romanı, 2004

Barbarları Beklerken, 2006

Yavaş Adam, 2006

Michael K, 2006

Kötü Bir Yılın Güncesi, 2009

Taşra Hayatından Manzaralar, 2011

Şimdi ve Burada / Mektuplar 2008-2011 (Paul Auster'la birlikte), 2013

J.M. COETZEE, 1940'ta Güney Afrika'nın Cape Town kentinde doğdu. Avukat bir babayla öğretmen bir annenin oğlu olan Coetzee, Cape Town Üniversitesi'ni bitirdikten sonra Teksas Üniversitesi'nde edebiyat doktorasını tamamladı, 1972'de Güney Afrika'ya dönerek Cape Town Üniversitesi'nde ders vermeye başladı. İki uzun öyküden oluşan ilk kitabı *Dusklands* 1974'te yayımlandı. Coetzee, bu yapıtında, Vietnam'daki Amerikalılar ile Güney Afrika'da Hollandalı yerleşimciler arasındaki koşutlukları irdeliyordu. Yazarın *Barbarları Beklerken* adlı romanı, 1980'de Güney Afrika'daki büyük bir saygınlığı olan Central News Agency Edebiyat Ödülü'ne değer görüldü. İngiltere'nin en saygın edebiyat ödülü olan Booker Ödülü'nü ise 1983'te *Michael K / Yaşamı ve Yaşadığı Dönem* adlı romanıyla, 1999'da da *Utancı* adlı yapıtıyla iki kez aldı. Aynı zamanda seçkin bir deneme yazarı olan Coetzee, 2003'te Nobel Edebiyat Ödülü'ne değer bulundu.

BÜLENT O. DOĞAN, 1975'te doğdu. İ.Ü. Edebiyat Fakültesi'nde İngiliz Dili ve Edebiyatı okudu. 1996'dan bu yana çevirmenlik ve editörlük yapıyor. Çevirmenler Meslek Birliği Yönetim Kurulu üyesidir. Edebiyat alanında William Golding, Louis de Bernières, Mark Twain, Viktor Pelevin gibi yazarlardan yaptığı çevirilerin yanı sıra, edebiyat teorisi alanında da çeşitli çeviri eserler vermiştir.

1. Bölüm

Kapıdaki adam onlara ilerideki basık ve geniş binayı işaret ediyor. "Acele ederseniz," diyor, "kapılar kapanmadan önce kaydınızı yaptırabilirsiniz."

Acele ediyorlar. *Centro de Reubicación Novilla* yazıyor tabelada. *Reubicación*: Ne demek? Öğrendiği sözcüklerden biri değil.

Büro geniş ve tenha. Sıcak da, dışarıdan bile daha sıcak. Kapıdan girince karşıda, buzlu camdan panellerle bölmelere ayrılmış, duvardan duvara ahşap bir banko var. Bankonun arkasındaki duvarda ise vernikli ahşaptan boy boy dosya dolapları dizili.

Bölmelerden birinin üzerine asılmış tabelada şöyle yazıyor: *Recién Llegados*; sözcükler dikdörtgen şeklindeki bir mukavvaya şablonla siyah renkte yazılmış. Bankonun ardındaki genç kız onu gülümseyerek selamlıyor.

"İyi günler," diyor adam. "Biz yeni gelenleriz." Çok çalışarak konuşmayı öğrendiği İspanyolcasıyla, ağır ağır söylüyor sözcükleri. Oğlan çocuğunu koltukaltlarından kavriyor, kız doğru düzgün görebilsin diye havaya kaldırıyor. "Yanımda bir çocuk var."

Kız uzanıp çocuğun elini tutuyor. "Merhaba genç adam!" diyor. "Torununuz mu?"

"Torunum değil, oğlum da değil ama ondan ben sorumluyum."

“Kalacak bir yer.” Kız önündeki kâğıtlara bakıyor. “Burada Merkez’de boş bir oda var. Daha iyi bir yer buluncaya kadar kullanabilirsiniz. Konforlu değildir ama herhalde pek takılmazsınız buna. İş meselesine ise sabah bakarız; yorgun görünüyorsunuz, eminim dinlenmek istersiniz. Uzaktan mı geldiniz?”

“Bütün haftayı yolda geçirdik. Belstar’daki kamptan geliyoruz. Belstar’ı bilir misiniz?”

“Evet, Belstar’ı iyi bilirim. Ben de Belstar üzerinden geldim. İspanyolcayı orada mı öğrendiniz?”

“Altı hafta boyunca her gün ders aldık.”

“Altı hafta mı? Şanslısınız. Ben Belstar’da üç ay geçirdim. Neredeyse sıkıntıdan patlayacaktım. Ayakta kalmamı sağlayan tek şey İspanyolca dersleriydi. Öğretmeniniz de Senyora Piñera olabilir mi şans eseri?”

“Hayır, öğretmenimiz erkekti.” Adam tereddütlü. “Başka bir konuyu dile getirebilir miyim?” –gözleriyle çocuğu işaret ediyor– “Evladım pek iyi değil. Kısmen üzüntüden, sersemlemekten ve üzüntüden, pek bir şey de yemiyor. Kamptaki yiyecekler ona tuhaf geldi, hoşuna gitmedi. Doğru düzgün yemek yiyebileceğimiz bir yer var mı?”

“Kaç yaşında?”

“Beş. Ona bu yaşı verdiler.”

“Torununuz da olmadığını söylüyorsunuz.”

“Torunum değil, oğlum değil. Akraba değiliz. İşte.” Cebinden iki hesap cüzdanı çıkarıp uzatıyor.

Kız cüzdanları inceliyor. “Bunlar Belstar’da mı verildi?”

“Evet. Adlarımızı orada verdiler, İspanyol adlarımızı.”

Kız bankonun üstünden eğiliyor. “David – ne güzel bir isim,” diyor. “Adını beğendin mi genç adam?”

Çocuk anlaşılmaz bir ifadeyle bakıyor ama cevap vermiyor. Kız ne görüyor? Boğazına kadar düğmelenmiş

yün paltolu sıska, solgun yüzlü bir çocuk; gri şortu dizlerine kadar iniyor, yün çoraplarının altında siyah bağcıklı botları, başında ise eğri duran bir kasket var.

“Bu kıyafetle terlemiyor musun? Paltonu çıkarmak ister miydin?”

Çocuk başını olumsuz anlamda sallıyor.

Adam araya giriyor. “Bu kıyafetler Belstar’dan. Ellerinde bulunanlar arasından bunları kendisi seçti. Kıyafetlerine çok bağlandı.”

“Anlıyorum. Böyle bir gün için fazla sıkı giyinmiş görüldüğü için sormuştum. Bu arada belirteyim: İnsanların artık çocuklarına olmayan kıyafetleri bağışladıkları bir depomuz var burada. Hafta içi her sabah açıktır. İstedığınız şeyi seçebilirsiniz. Belstar’dakine göre daha fazla çeşit olduğunu göreceksiniz.”

“Teşekkürler.”

“Ayrıca, gerekli formların hepsini doldurduğunuzda hesap cüzdanınızla para çekebileceksiniz. Dört yüz real oturma ödeneğiniz var. Çocuk için de geçerli. Kişi başı dört yüz.”

“Teşekkürler.”

“Şimdi size odanızı göstereyim.” Uzanıp üstünde *Trabajos* yazan yan bölmedeki kadına bir şeyler fısıldıyor. Kadının bir çekmeceyi açıyor, içini karıştırıyor, başını olumsuz anlamda sallıyor.

“Küçük bir aksilik çıktı,” diyor kız. “Odanızın anahtarını bizde değilmiş gibi duruyor. Bina sorumlusunda olmalı. Sorumlunun adı Senyora Weiss. Buradan C Binası’na gidin. Size bir kroki çizeceğim. Senyora Weiss’ı bulduğunuzda C-55’in anahtarını size vermesini isteyin. Ona sizi ana bürodan Ana’nın gönderdiğini söyleyin.”

“Bize başka bir oda verseniz daha kolay olmaz mıydı?”

“Ne yazık ki sadece C-55 boş.”

“Yemek?”

“Yemek mi?”

“Evet. Yemek yiyebileceğimiz bir yer var mı?”

“Onu da Senyora Weiss’la konuşun. Size yardımcı olabileceğini düşünüyorum.”

“Teşekkürler. Son bir soru: Burada insanları bir araya getirmekte uzmanlaşmış örgütler var mı?”

“İnsanları bir araya getirmek mi?”

“Evet. Aile üyelerini arayan pek çok kişi olduğundan eminim. Ailelerin bir araya gelmesine yardımcı olan örgütler var mı? Aileleri, dostları, âşıkları bir araya getiren?”

“Hayır, hiç böyle bir örgüt duymadım.”

Adam biraz yorgun ve yönünü şaşırılmış olduğundan, biraz kızın çizdiği kroki pek açık olmadığından, biraz da ortalıkta hiç tabela bulunmadığından, C Binası’nı ve Senyora Weiss’in bürosunu bulması uzun sürüyor. Kapı kapalı. Çalışıyor. Cevap yok.

Oradan geçen birini durduruyor. Fare gibi sivri suratlı ufak tefek bir kadın, üzerinde Merkez’in çikolata rengi üniforması var. “Senyora Weiss’a bakmıştım,” diyor.

“Çıktı,” diyor genç kadın, sonra anlamadığını görünce ekliyor: “Mesaisi bitti. Yarın sabah gelin.”

“Belki siz bize yardımcı olabilirsiniz. C-55’in anahtarına bakmıştık.”

Genç kadın başını olumsuz anlamda sallıyor. “Kusura bakmayın, anahtarlarla ben ilgilenmiyorum.”

Centro de Reubicación’a geri dönüyorlar. Kapı kilitli. Adam cama vuruyor. İçeride hiç hayat belirtisi yok. Tekrar vuruyor.

“Susadım,” diye sızlanıyor çocuk.

“Birazcık daha dayan,” diyor adam. “Bir çeşme buluruz.”

Ana adlı kız binanın yan tarafında beliriyor. “Kapıyı çalan siz miydiniz?” diyor. Kızdan fışkıran gençlik, sağlık, tazelik karşısında adam yine çarpılıyor.

“Senyora Weiss eve gitmiş anlaşılın,” diyor adam. “Yapabileceğiniz bir şey yok mu? Bizim odayı açmak için –siz adına ne diyorsunuz?– *llave universal* var mıdır elinizde?”

“*Llave maestra* deniyor ona. *Llave universal* diye bir şey yok. Elimizde *llave universal* olsaydı tüm dertlerimiz sona ererdi. Hayır, Senyora Weiss dışında kimsede C Binası’nın *llave maestra*’sı yok. Bu geceliğine sizi misafir edecek bir arkadaşınız yok mu? Yarın sabah gelip Senyora Weiss’la konuşursunuz.”

“Misafir edecek arkadaş mı? Bu sahile altı hafta önce geldik, o zamandan beri de çöldeki kampta bir çadırda yaşıyoruz. Bizi misafir edecek arkadaşlarımız olmasını nasıl beklersiniz?”

Ana kaşlarını çatıyor. “Ana kapıya gidin,” diye emreliyor. “Kapının dışında beni bekleyin. Bir çaresini bulmaya çalışacağım.”

Ana kapıdan çıkıp bir ağacın gölgesine oturuyorlar. Çocuk başını adamın omzuna dayıyor. “Susadım,” diye yakınıyor. “Ne zaman bir çeşme bulacaksın?”

“Şişşt,” diyor adam. “Kuşların sesini dinle.”

Yabancı kuşun ötüşünü dinliyor, yabancı rüzgârı tenlerinde hissediyorlar.

Ana geliyor. Adam kalkıp ona el sallıyor. Çocuk da kalkıyor, kollarını sertçe gövdesine yapıştırmış, yumruklarını sıkmış.

“Oğluna biraz su getirdim,” diyor kız. “Al bakalım David, iç.”

Çocuk içiyor, kupayı geri veriyor. Kız kupayı çantasına koyuyor. “İyi geldi mi?” diye soruyor.

“Evet.”

“Güzel. Şimdi beni takip edin. Epeyce yürüyeceğiz ama egzersiz yaptığımızı farz edebilirsiniz.”

Kız hızlı adımlarla parkın içinden yürüyor. Çekici bir genç kadın, buna şüphe yok ama üzerindeki giysiler

hiç yakışmıyor: koyu renkli biçimsiz bir etek, dar yakalı beyaz bir bluz, topuksuz ayakkabılar.

Adam tek başına olsa ona yetişebilir ama kucağında çocukla zor. Sesleniyor: “Lütfen, o kadar hızlı gitmeyin!” Kız duymazdan geliyor. Adam parkın içinde, bir sokakta, sonra başka bir sokakta gitgide daha uzaktan kızı takip ediyor.

Kız dar ve sade görünüşlü bir evin önünde durup bekliyor. “Burası benim evim,” diyor. Ön kapıyı açıyor. “Beni takip edin.”

Onları loş bir koridordan, bir arka kapıdan geçiriyor, köhne ahşap basamaklardan indirerek küçük bir bahçeye çıkarıyor. Her yanını otlar bürümüş bahçenin iki tarafında ahşap çit, üçüncü tarafında da tel örgü var.

“Buyurun oturun,” diyor kız, yarıya kadar otlara gömülü olan demirden paslı sandalyeyi işaret ederek. “Size yiyecek bir şeyler getireyim.”

Adam oturmak istemiyor. Çocukla birlikte kapının önünde bekliyorlar.

Kız elinde bir tabak ve bir sürahiyle geliyor. Sürahi-de su var. Tabakta üzerine margarin sürülmüş dört dilim ekmek duruyor. Yardım derneğinin istasyonunda da kahvaltıda tam olarak bunu yemişlerdi.

“Yeni geldiğiniz için kanunen ya onaylanmış meskenlerde ya da Merkez’de kalmalısınız,” diyor kız. “Ama ilk gecenizi burada geçirmenizin bir sakıncası yok. Merkez’de çalıştığıma göre evimin de onaylanmış mesken olduğunu söyleyebiliriz.”

“Çok teşekkürler, çok cömertsiniz,” diyor adam.

“Şu köşede artık inşaat malzemesi var.” Kız başıyla işaret ediyor. “Dilerseniz kendinize bir barınak yapabilirsiniz. Ben gideyim de işinize bakın, olur mu?”

Adam hayretler içinde kızı bakıyor. “Anladığımdan emin değilim,” diyor. “Geceyi tam olarak nerede geçireceğiz?”

“Burada.” Kız bahçeyi işaret ediyor. “Biraz sonra geri gelip durumunuza bakacağım.”

Söz konusu inşaat malzemeleri yer yer pas tutmuş yarım düzine çinko levha –eski çatı malzemesi olduğuna kuşku yok– ve birkaç tahta parçasından oluşuyor. Bu bir sınav mı? Kız gerçekten onun ve çocuğun açık havada yatmasını mı istiyor? Kızın vaat ettiği gibi geri gelmesini bekliyor ama kimse gelmiyor. Adam arka kapıyı açmak istiyor: Kilitli. Kapıyı çalıyor, cevap yok.

Neler oluyor? Kız onun ne tepki vereceğini görmek için perdenin arkasından mı bakıyor?

Hapis değiller. Tel örgüyü aşip gitmek hiç zor olmaz. Böyle mi yapmaları gerekiyor; yoksa bekleyip neler olacağını mı görmeli?

Bekliyor. Kız tekrar belirlediğinde güneş batmak üzere.

“Pek bir şey yapmamışsınız,” diyor kız kaşlarını çatarak. “Alın.” Ona bir şişe su, bir el havlusu, bir tuvalet kâğıdı rulosu veriyor; sonra adamın sorgulayan bakışlarını görünce: “Kimse sizi görmez.”

“Fikrimi değiştirdim,” diyor adam. “Merkez’e geri gideceğiz. Geceyi geçirebileceğimiz umumi bir salon olmalı.”

“Bunu yapamazsınız. Merkez’in kapıları kapalı. Saat altıda kapatıyorlar.”

Adam bıkkınlıkla çatı malzemelerine doğru yürüyor, iki levhayı çekip çıkarıyor ve ahşap çite yaslıyor. Üçüncü ve dördüncü levhayla da aynısını yaparak kaba saba bir barınak oluşturuyor. “Aklınızda bizim için bu mu vardı?” diyor kıza dönerek. Ama kız gitmiş.

“Gece burada uyuyacağız,” diyor oğlana. “Macera olacak.”

“Karnım aç,” diyor çocuk.

“Ekmeğini yemedin.”

“Ekmek sevmiyorum.”

“Ama alışmak zorundasın çünkü başka bir şey yok. Yarın daha iyi yiyecekler buluruz.”

Çocuk kuşkuyla bir dilim ekmek alıp kemirmeye başlıyor. Çocuğun tırnaklarının kirden kararmış olduğunu fark ediyor adam.

Nihayet etraf kararıyor, barınaklarına yerleşiyorlar. Adam otlardan bir yatağa uzanıyor, çocuk da onun kol-tukaltına sığınıyor. Çok geçmeden çocuk başparmağını emerek uykuya dalıyor. Adamın uykuya dalması ise daha zor. Paltosu yok; çok geçmeden soğuk içine işlemeye başlıyor, titremeler başgösteriyor.

Ciddi bir şey değil, sadece soğuk, seni öldürmez, diyor kendi kendine. Gece nasıl olsa bitecek, güneş doğacak, gündüz olacak. Bir tek çevrede gezinen böcekler olmasa. Gezinen böcekler fazla gelir işte.

Uykuya dalıyor.

Erken saatte uyanıyor, her yeri tutulmuş, soğuktan ağrımış. Öfkesi kabarıyor. Neden bu anlamsız sefalet? Barınaktan emekleyerek çıkıyor, arka kapıya gidip kapıyı çalıyor. Önce usul usul, sonra giderek daha yüksek sesle.

Yukarıda bir pencere açılıyor; ayışığında kızın yüzünü hayal meyal görüyor. “Evet?” diyor kız. “Bir terslik mi var?”

“Her şey ters,” diyor adam. “Burası soğuk. Bizi eve alabilir misiniz lütfen.”

Uzun bir sessizlik oluyor. Sonra, “Bekleyin,” diyor kız.

Adam bekliyor. Sonra, “Alın,” diyor kızın sesi.

Adamın ayaklarının dibine bir şey düşüyor: Bir battaniye, çok büyük değil, dörde katlı, sert bir malzemeden yapılmış, kâfur kokuyor.

“Neden bize böyle davranıyorsunuz?” diye sesleniyor adam. “Pislik miyiz biz?”

Pencerenin kapandığını duyuyor.

Barınağa geri dönüyor, battaniyeyi kendisinin ve uyuyan çocuğun üstüne örtüp sarınıyor.

Kuşların yaygarasına uyanıyor. Çocuk hâlâ derin bir uykuda, kasketi yanağının altında, ona sırtını dönmüş. Adamın kıyafetleri çiyden ıslanmış. Tekrar uyuyakalıyor. Bir dahakine gözlerini açtığında kız tepesine dikilmiş ona bakıyor. “Günaydın,” diyor kız. “Size kahvaltılık bir şeyler getirdim. Birazdan çıkmam gerek. Hazır olduğunuzda sizi dışarı bırakayım.”

“Dışarı bırakmak mı?”

“Evin dışarisını kastediyorum. Lütfen çabuk olun. Battaniyeyi ve havluyu getirmeyi unutmayın.”

Adam çocuğu uyandırıyor. “Gel,” diyor, “kalkma zamanı. Kahvaltı zamanı.”

Bahçenin bir köşesine yan yana işiyorlar.

Kahvaltı yine ekmek ve sudan oluşuyor. Çocuk dudak büküyor, adam da aç değil. Yiyeceğe hiç dokunmadan tepsiyi basamağa bırakıyor. “Gitmeye hazırız,” diye sesleniyor.

Kız onları arka kapıdan alıp ön kapıdan boş sokağa çıkarıyor. “Hoşça kalın,” diyor kız. “Gerekirse bu gece gelebilirsiniz.”

“Merkez’de söz verdiğiniz oda ne olacak?”

“Anahtar bulunamazsa ya da sizden önce odayı başkası almışsa yine burada uyuyabilirsiniz. Hoşça kalın.”

“Bir dakika. Bize biraz para vermeniz mümkün mü?” Şu âna kadar dilenmek zorunda kalmamıştı ama başka nereye başvuracağını bilmiyor.

“Size yardım edeceğimi söylemiştim, para temin edebileceğimi söylemedim. Bunun için Asistencia Social bürosuna gitmeniz gerek. Şehre giden otobüse binebilirsiniz. Hesap cüzdanınızı ve oturum izninizi yanınızda götürmeyi unutmayın. O zaman yer değiştirme ödeneği alabilirsiniz. Olmazsa bir iş bulup avans isteyebilirsiniz. Bu sabah Merkez’de olmayacağım. Toplantılarım var ama oraya gidip iş aradığınızı ve *un vale* istediğinizi söy-

lerseniz ne demek istediğinizi anlayacaklardır. *Un vale*. Artık gerçekten gitmeliyim.”

Adam ve çocuğun boş parklarda takip ettiği yolun yanlış olduğu ortaya çıkıyor; Merkez’e ulaştıklarında güneş bir hayli yükselmiş. *Trabajos* bankosunun arkasında orta yaşlı, sert yüzlü bir kadın var. Saçlarını başının arkasında sıkı sıkı toplamış.

“Günaydın,” diyor adam. “Dün kayıt yaptırmıştık. Yeni gelenlerdeniz ve iş arıyorum. Anladığım kadarıyla bana *un vale* verebilirmişsiniz.”

“*Vale de trabajo*,” diyor kadın. “Bana hesap cüzdanınızı gösterin.”

Adam hesap cüzdanını veriyor. Kadın inceleyip iade ediyor. “Size bir *vale* yazacağım ama hangi işkolunda çalışacağınıza sizin kendiniz karar vermeniz gerekiyor.”

“Nereden başlayabileceğim konusunda bir öneriniz var mı? Burası benim için tümünden yabancı bir yer.”

“Limana bakın,” diyor kadın. “Genellikle orada işçi ararlar. 29 numaralı otobüse binin. Yarım saatte bir ana kapının önünden kalkar.”

“Otobüse verecek param yok. Hiç param yok.”

“Otobüs bedava. Bütün otobüsler bedava.”

“Peki kalacak yer? Kalacak yer sorununu gündeme getirebilir miyim? Dün burada görevli olan genç hanım, adı Ana’ydı, bize bir oda ayırmıştı ama odaya girmeyi başaramadık.”

“Boşta oda yok.”

“Dün boşta bir oda vardı, C-55, ama anahtar bulunamadı. Anahtar Senyora Weiss’taymış.”

“O konuda hiç bilgim yok. Öğleden sonra tekrar gelin.”

“Senyora Weiss’la görüşmem mümkün değil mi?”

“Bu sabah kıdemli personel toplantısı var. Senyora Weiss şu an toplantıda. Öğleden sonra geri gelecek.”

2. Bölüm

Ona verilen *vale de trabajo*'yu 29 numaralı otobüste giderken inceliyor. Bir defterden koparılmış tek bir yapraktan ibaret ve üzerine şu sözler karalanmış: “Yeni gelenlerdendir. Lütfen iş vermek için değerlendirin.” Resmi bir damga yok, imza yok, sadece P.X. harfleri. Geçerli bir şeye benzemiyor. İş bulmasına yetecek mi?

İnen son yolcular onlar oluyor. Limanın büyüklüğünü düşününce –nehir yukarı göz alabildiğine iskeleler uzanıyor– ortalık tuhaf bir biçimde ıssız. Sadece bir rıhtımda faaliyet var gibi: Bir şilep yükleniyor ya da boşaltılıyor, insanlar bir sürme iskeleden inip çıkıyorlar.

İşi yönetiyormuş gibi görünen, tulum giymiş uzun boylu bir adama yaklaşıyor. “İyi günler,” diyor. “İş arıyorum. Sevk Merkezi’ndekiler buraya gelmemi söyledi. Görüşmem gereken kişi siz misiniz? *Vale*’m var.”

“Benimle görüşebilirsin,” diyor uzun boylu adam. “Ama *estibador* olmak için biraz yaşlı değil misin?”

Estibador? Şaşırmış görünüyor olmalı çünkü adam (ustabaşı?) bir yükü omzuna atıyor gibi yapıyor ve yükün altında sendeliyor.

“Ha, *estibador*!” diyor. “Kusura bakmayın, İspanyolcam iyi değil. Hayır, hiç de yaşlı değilim.”

Kendi ağzından çıkanlar doğru mu? Gerçekten ağır

iş için fazla yaşlı değil mi? Kendini yaşlı hissetmiyor ama genç de hissetmiyor. Kendini herhangi bir yaşta hissetmiyor. Yaşı yokmuş gibi geliyor, böyle bir şey mümkünse.

“Bir deneyin,” diye öneriyor. “İşe uygun olmadığımı düşünürseniz hemen bırakırım, hiç bozulmam.”

“Pekâlâ,” diyor ustabaşı. *Vale*'yi avucunda buruşturarak top yapıp suya atıyor. “Hemen başlayabilirsin. Delikanlı seninle mi? İstersen burada benimle bekleyebilir. Ona göz kulak olurum. İspanyolcana gelince, merak etme, iyidir. Günün birinde artık bir dil gibi gelmeyecek, hayatın akışı böyleymiş gibi olacak.”

Adam çocuğa dönüyor. “Ben torbaları taşımalarına yardım ederken sen bu beyefendiyle kalır mısın?”

Çocuk başıyla onaylıyor. Başparmağını yine ağzına sokmuş.

İskele tahtası bir kişinin geçebileceği genişlikte. Liman işçilerinden biri sırtında koca bir çuvala inerken adam bekliyor. Sonra kendisi güverteye çıkıyor, kapağa dayalı sağlam bir ahşap merdivenden ambara iniyor. İçerideki loşluğa gözlerinin alışması biraz zaman alıyor. Ambarda birbirinin aynısı çuvalardan yüzlercesi, belki binlercesi yığılı duruyor.

“Çuvalarda ne var?” diye soruyor yanındaki adama.

Adam tuhaf bir bakışla onu süzüyor. “*Granos*,” diyor.

Çuvaların ağırlığını sormak istiyor ama vakit yok. Sıra onda.

Yığının tepesinde kalın bilekleri olan ve gevrek gevrek sırtan iri yarı bir işçi var. Anlaşılan onun işi sırası gelen liman işçisinin sırtına bir çuval yerleştirmek. Adam işçiye arkasını dönüyor, çuval alçalıyor; adam sendeliyor, sonra diğer işçilerin yaptığı gibi çuvalı köşelerinden yakalıyor, bir adım atıyor, bir adım daha. Diğer işçiler gibi bu ağır yükü taşıyarak merdivenden tırmanabilecek mi gerçekten. Bunu yapacak gücü var mı?

Okyanusu aşan uzun bir deniz yolculuğunun sonunda bir adamla bir çocuğun bulunduğu gemi karaya yanaşır. Çocuğun, yani David'in annesi kayıplara karışmıştır ve gemide tanıştığı Simon ona sahip çıkarak sorumluluğunu üzerine alır. Ayak bastıkları bu yeni ülkede onlara yeni bir isim, yeni doğum günleri ve yeni bir hayat verilir.

Bu iki yabancı tanımadıkları, gelenekleri ve dili hakkında hiçbir şey bilmedikleri bu ülkede David'in hiç hatırlamadığı annesini aramaya koyulurlar. Zira Simon onu görür görmez tanıyacıklarından emindir...

Genel diyaloglardan oluşan bu alegorik ve tekinsiz roman okurlara tam bir edebiyat şöleni sunuyor. Üçlemenin ilk kitabı *İsa'nın Çocukluğu*'nda çağımızın en büyük yazarlarından J.M. Coetzee, Kafka ve Beckett gibi ustaları aratmayacak bir cesaret ve yaratıcılıkla köksüzlük, yersiz yurtsuzluk gibi günümüze özgü temaları ele alıyor.

"İsa'nın Çocukluğu bizi hem gizemli hem de düşsel bir diyara götürüyor... Anlam arayışına dair Kafkaesk bir mesel anlatıyor."

Joyce Carol Oates

"Her zamanki gibi J.M. Coetzee tüm kategorilerin elinden ustalıkla kurtulmayı başarıyor... Bu duru, veciz ve şaşırtıcı ölçüde nükteli hikâye imgelemenizde kök salıyor."

Boyd Tonkin

#yolculuk #yersizyurtsuzluk #köksüzlük #mesel #anneoğullılığı #ebeveynolmak
#isa #allekurumu #distopya

 can

canyayinlari.com | [f](#) | [t](#) | [v](#) | [canyayinlari](#)

roman

ISBN 978-975-07-5134-9

9 789750 751349